

om vold over for en særlig udsat persongruppe. Ved lovforslaget tilsigtes imidlertid en yderligere strafskærpelse i sådanne tilfælde. Det forudsættes, at strafforhøjelsen er i størrelsesordenen en trediedel i forhold til det nugældende udmålingsniveau på tilsvarende måde som ved anvendelsen af stk. 1.

Ved kriminalitetsformer, hvori der indgår vold, som fuldt ud absorberes af hovedforbrydelsen, f.eks. røveri efter § 288 eller ulovlig tvang efter § 260, finder stk. 2 - som det fremgår af dens formulering - ikke anvendelse.

I de tilfælde, hvor den nye § 247 bringes i anvendelse, bør den citeres i anklageskriftet og dommen.

Til § 2

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4 og 5.

Til § 3

Efter bestemmelsen *kan* der ydes erstatning af staten.

Heri ligger, at erstatning kun kan komme på tale, såfremt konkrete grunde findes at tale for at yde erstatning. Der indgår både en vurdering af skadelidtes behov for at få erstatning i det konkrete tilfælde og et skøn over, hvorvidt det, også bortset fra skadelidtes økonomiske behov, findes rimeligt at yde erstatning i det pågældende tilfælde.

Bestemmelsen vil på denne baggrund kun omfatte personer, der efter karakteren af deres erhvervsudøvelse er særlig udsat for vold, uden at det af denne grund kan forventes, at vedkommende har tegnet en privat forsikring til dækning af skaden. Her tænkes først og fremmest på eksportchauffører. Sådanne personer vil efter omstændighederne kunne være særligt udsatte for overfald, f.eks. under overnatning, der finder sted i køretøjet, mens det er parkeret på en rasteplads. Da planen for transporten normalt kun indebærer kortvarige ophold i udlandet, vil det ikke kunne forventes, at der på forhånd tegnes privat forsikring til dækning af eventuelle personskader i anledning af overfald begået under turen.

Udelukket fra bestemmelsens anvendelsesområde er personer, der i erhvervsmæssigt øjemed har længerevarende ophold i udlandet, f.eks. som tekniker eller au pair-pige. Om sådanne personer gælder, at de må indrette sig efter forholdene på stedet og i den forbindelse eventuelt tegne fornøden forsikring til dækning af personskade.

Turister må som hidtil henvises til de erstatningsordninger, der gælder i den stat, hvor den skadevoldende forbrydelse er begået.

Det er en betingelse for at kunne bringe bestemmelsen i anvendelse, at den skadevoldende handling er begået *under* erhvervsudøvelsen. Herved udelukkes de mangfoldige tilfælde, hvor den skadevoldende handling er begået under omstændigheder, der ikke kan anses for at være et nødvendigt led i tjenesten. Personer, der under tjenesterejser i udlandet bliver udsat for overfald i deres fritid - f.eks. under en »tur i byen« - vil således ikke være omfattet af bestemmelsen. Tilsvarende gælder en eksportchauffør, der under transporten kører en omvej for at aflægge et besøg i privat øjemed. På den anden side vil det ikke være udelukket at anvende bestemmelsen, blot fordi eksportchaufføren undervejs har valgt at spise og overnatte privat i stedet for på hotel eller rasteplads. Ydelse af erstatning vil dog som nævnt under alle omstændigheder være betinget af, at det efter en konkret vurdering findes rimeligt.

De skadevoldende handlinger, der omfattes af lovforslaget, er - som det fremgår - ikke begrænset til tilfælde, hvor volden er udøvet under kvalificerede omstændigheder som kapring af eller sabotage mod luftfartøjer eller i forbindelse med terrorhandlinger. På den anden side må uagtsomme handlinger normalt anses for udelukket fra bestemmelsens anvendelsesområde, f.eks. alvorlig personskade forvoldt ved et trafikuheld. Lovforslaget afviger herved fra reglen om personskadeerstatning i offererstatningslovens § 1, stk. 1. Det skyldes, at de handlinger, der berøres af lovforslagets § 3, i modsætning til offererstatningslovens § 1, stk. 1, er begået uden for den danske stat. Det forekommer naturligt i sådanne tilfælde at afgrænse statens hæftelse til tilfælde, hvor der foreligger en forsætlig handling. Dette svarer desuden til ordningen efter den europæiske konvention om erstatning til ofre for voldsforbrydelser.

Det vil herudover være en betingelse for anvendelse af den foreslåede regel, at anvendelsen ikke er udelukket som følge af de øvrige bestemmelser i offererstatningsloven.

Der vil således ikke skulle ydes erstatning i det omfang, skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af ydelser efter den sociale lovgivning, løn under sygdom, pensionsydelser, private forsikringer eller andre økonomiske ydelser, som tilfalder skadelidte i anledning af skaden, jf. offererstatningslovens § 7, stk. 1. Den ydelser, som skadelidte f.eks. måtte have krav på i medfør af loven om arbejdsskadeforsikring, vil således skulle fratrækkes fuldt ud i det erstatningskrav, der gøres gældende efter offererstatningsloven. Der vil derfor også i sådanne sager være anledning til at undersøge, hvilke udenlandske ydelser, herunder statslig erstatning, lovovertrædelsen har givet eller vil give grundlag for.